

H.O

Đã Tròn 25 Năm

Biệt Xứ!

letamanh

Kể từ ngày đất nước rơi vào tay Cộng Sản - tháng 4 năm 1975, thì toàn thể dân tộc Việt bước vào một khúc quanh vô cùng đau thương nghiệt ngã. Hàng chục triệu người phải chịu không biết bao nhiêu là tai họa vì chính sách trả thù, chính sách san bằng giai cấp, chính sách bản cùng hóa của chủ nghĩa Cộng Sản. Người Cộng Sản Việt Nam đã dồn hết sức lực vào việc đàn áp, khủng bố, bắt ép mọi người phải chấp nhận, phải gánh chịu một chế độ toàn trị kinh khủng vô nhân tính. Biết bao nhà tù tập trung hàng mấy trăm ngàn Quân Dân Cán Chính miền Nam! Biết bao người chết ngoài biển khơi & trên đường bộ chỉ vì họ không chấp nhận một chế độ hà khắc vô nhân. Biết bao cảnh nhà tan cửa nát vì những người tự xưng là “kẻ thắng cuộc”, cướp đất cướp nhà của hàng vạn người dân vô tội; họ mất hết không còn gì. Cộng Sản Việt Nam đã biến nước Việt Nam thành một nhà tù vĩ đại nhất trần gian!

Giữa chốn địa ngục trần gian ấy, hàng bao nhiêu trại tập trung mang tên rất ư bóng bẩy: “Trại Học Tập Cải Tạo”. Nơi đây nhốt hàng mấy trăm ngàn con dân Việt - Họ là biểu tượng của văn minh, của trí thức, của tinh hoa dân tộc thuộc chế độ VNCH. Họ đã bị cùm gông nghiệt ngã, bị trả thù đau

đón bởi những tên tội đồ dốt nát ngông cuồng. Cũng may, sau bao năm tù đầy đau khổ, họ đã được giải thoát. Biết bao nhiêu “người Tù” đã nằm xuống trong những trại tù vì đói khát, vì cùm gông, vì bị tra tấn hành hạ... Biết bao gia đình vợ con của họ bị nát tan và phân chia mất mát trong uất nghẹn căm hờn!!!...

Sau khi thoát khỏi các “địa ngục trần gian” từ các trại tập trung, biết bao nhiêu người vượt biên, vượt biển bị chết thảm trên biển cả rừng sâu. Những kẻ khác thì được thân nhân (đã được định cư ở các quốc gia dân chủ) bảo lãnh. Đại đa số tù nhân thuộc Quân-Dân-Cán-Chính/Việt Nam Cộng Hòa đều lâm vào cảnh sống dở chết dở khi từ trại tù về lại với gia đình. Ra khỏi trại tù nhỏ, họ lại phải vào ngôi tù chung với vợ con, cha mẹ, anh em trong “trại tù lớn Việt Nam”!

Nhưng con bĩ cực của hàng trăm ngàn tù chính trị Việt Nam cuối cùng đã được cứu vớt ra khỏi vũng lầy tối tăm trong chế độ cộng sản. Chương trình H.O. ra đời năm 1990 là “chìa khóa giải thoát” cho bao cảnh đời tối tăm của “tù cải tạo”; mà tưởng như họ sẽ mãi mãi phải chết dần mòn dưới oán thù chông chất của chế độ cộng sản bạo tàn dành cho họ!

Chương trình định cư mang tên H.O đã diễn ra từ tháng 1 năm 1990. Đợt đầu tiên mang tên H.O.1 và kết thúc vào năm 1996 với những người cuối cùng mang tên H.O.40! (Sau này có những chương trình bổ túc bởi lòng nhân đạo của chính phủ Hoa Kỳ dành cho những người tù chính trị Việt Nam và những con em H.O. còn sót lại. Đó là chương trình Mac Cain).

Như vậy, ta có thể phân biệt được những NGƯỜI TỊ NẠN CHÍNH TRỊ VIỆT NAM đang định cư khắp nơi trên toàn thế giới, có các thành phần như sau:

-Thành phần DI TẢN năm 1975.

-Thành phần VƯỢT BIÊN & VƯỢT BIÊN.

-Thành phần BẢO LÃNH & ĐOÀN TỤ.

-Thành phần CON LAI.

1 -Sau cùng là thành phần H.O

Nếu nói riêng thành phần CỰU TÙ CHÍNH TRỊ, chúng ta cũng có mấy loại như sau:

-Những người từ nhà tù Cộng Sản, sau khi được ra khỏi trại, đã vượt biên & vượt biển đến các trại tị nạn, sau đó được định cư Hoa Kỳ, Canada, Úc, Pháp, Đức...

-Những người Tù chính trị ra khỏi tù một thời gian, được thân nhân đã tị nạn ở các nước dân chủ bảo lãnh định cư, gọi là đi theo chương trình ODP.

-Những tù chính trị không có thân nhân ở nước ngoài (con đầu trọc) là đại đa số, được bắt đầu cùng với gia đình định cư ở Hoa Kỳ theo chương trình H.O.

Tính từ ngày đất nước rơi vào tay giặc và làn sóng người tị nạn Cộng Sản bắt đầu đến nay đã 40 năm tròn. Người TÙ CHÍNH TRỊ được tị nạn các nước thì lai rai... Nhưng chương trình định cư tù nhân chính trị mang tên H.O. tại HOA KỲ được coi là to lớn nhất, ồ ạt nhất, bắt đầu vào tháng 1 năm 1990. Tính đến nay, năm 2015, chương trình H.O. được 25 tuổi!

Đã 25 năm qua, những người Tù Nhân Chính Trị Cộng Sản đến định cư tại Hoa Kỳ theo diện H.O., được chính phủ Hoa Kỳ cho làm lại cuộc đời trên đất tự do đã an cư lạc nghiệp, họ cũng đã đóng góp một phần nào công sức cho đất nước này. Đa số con cái học hành thành danh và rất thành công trên mọi lãnh vực...

Bên cạnh đó, trong 25 năm qua, người H.O đã góp phần không nhỏ vào công cuộc đấu tranh chung cùng toàn thể người Việt Tị Nạn Cộng Sản khắp thế giới nhằm đấu tranh không mệt mỏi cho một Việt Nam tự do, thoát ách độc tài Cộng Sản. Trước năm 1975, họ thuộc đủ mọi cấp bậc trong quân đội VNCH, các Cán bộ, Công chức thuộc chính quyền VNCH.... Và nay họ là những thành viên của các Hội Đoàn

chống Công mọi nơi trên thế giới. Nào Tổng Hội Cựu Tù chính trị, Hội H.O. Cứu Trợ Thương Phế Binh & Quả Phụ/VNCH, Hội Cựu Chiến Sĩ QLVNCH... Nhưng 25 năm qua, những người H.O chưa có một lần gặp gỡ nhau trong khung cảnh NGÀY HỌP MẶT; ngoại trừ những cuộc họp riêng rẽ từng vùng, từng nơi.

Vì thế, chúng ta, những H.O. từ H.O.1 đến H.O.40, có nên cố gắng gặp mặt nhau một ngày trong mùa THANKSGIVING 2015 để đánh dấu 25 năm chúng ta rời bỏ quê hương, lưu đày viễn xứ... Ngoài ra, trong dịp họp mặt này, chúng ta sẽ CẢM ƠN đất nước Hoa Kỳ, Người dân Hoa Kỳ đã có tấm lòng vĩ đại cứu mang một khối lượng đông đảo chúng ta có dịp làm lại cuộc đời và tương lai cho con cháu...! Chúng ta cũng sẽ CẢM ƠN những người Việt Nam tị nạn Cộng Sản có mặt trên đất tự do trước chúng ta; đã cùng nhau vận động không mệt mỏi với Quốc Hội Hoa Kỳ, với các cơ quan liên hệ trong chính phủ Mỹ; nhằm thấp lên ngọn đuốc, từ đó chương trình H.O mới thành hình.

Hai mươi lăm năm một thời gian cũng rất ý nghĩa cho một đời người mang danh tị nạn dưới danh nghĩa H.O., những người từ địa ngục trở về. Chúng ta sẽ bắt tay nhau, nhìn nhau từng gương mặt trại tù từ Nam ra Bắc. Lại bắt tay nhau để xem ai cùng chuyến bay và cùng đợt HO1....2....3...30...40! Thời gian có lẽ không còn chờ ai trong chúng ta. Hiện tại những H.O đều trên dưới 70. Nếu chờ đến ngày kỷ niệm 30 năm...thì có lẽ không còn ai...! Các bạn ơi! Hãy mau tập họp chúc mừng nhau sau 25 năm được định cư trên đất tự do nhe!

letamanh

CÁC TRỢ

Mỹ Hiệp

Cứ mỗi lần thay đổi chỗ ở, đêm đầu tiên nằm trong căn nhà lạ, Tường Vy đều có cảm giác lơ mơ nhớ đến căn gác trọ đầu tiên trong đời. Thời gian ấy, sau Tết Mậu Thân, hàng ngày Tường Vy biết được tin tức từ nơi báo chí chiến sự leo thang. Tin xấu từ các chiến trường đưa về làm nàng lo lắng mong tin chồng từng ly từng phút. Thấy không thể sống được với trạng thái tâm tư thế này, nàng viết thư xin được theo anh đến tỉnh lỵ nơi anh đóng quân...

Đôi mắt Tường Vy dán chặt vào tấm bảng số nhà trên Q. lộ số 01. Tản gàn do dự, Tường Vy không muốn bước vào căn nhà mà Quang dẫn nàng đến giới thiệu. Căn phòng của vợ chồng chúng ta đó!. Bông sơn, một quận lỵ nhỏ nằm về phía Bắc tỉnh Bình Định. Tuy nhỏ nhưng việc thương mại ở đây có vẻ phồn thịnh, khách hàng ở đây là quân nhân Mỹ, quân nhân sư đoàn 22 bộ binh và địa phương quân... Tường Vy thầm nghĩ tại sao giữa ngay trung tâm quận lỵ lại có một căn nhà to lớn nhưng hoang liêu, rêu phong phủ đầy, tường vôi loang lỗ, mình vào đây ở, chắc cũng có nhiều điều thú vị mơ hồ...

Thấy vợ đứng mãi như bị cột chân tại chỗ, biết nàng bắt mẫn, Quang lên tiếng. Nơi này là trung tâm thành phố, có an ninh, xa ra một chút thì không bảo đảm, để từ từ anh sẽ kiếm nhà khác tốt hơn, mình ở tạm đi!. Không thể làm khác hơn, Tường Vy đành miễn cưỡng xách vali theo Quang vào

nhà. Đứng dưới chiếc cầu thang cũ kỹ, bụi bặm lẫn nện giăng đầy, Quang chỉ tay bảo:

- Mình lên trên này.

- Anh khéo chọn chỗ ở trông thật liêu trai chí dị đó!

- Trên ấy còn có mấy gia đình nữa!

Quang vừa nói, chân vừa bước, nện đôi chân giày nhà binh thành thịch, âm thanh kễ kịt phát ra từ chiếc cầu thang gỗ, Vy rụt rè bước lên theo...

Căn lầu cổ gồm bốn phòng. Có một phòng cửa đóng im ỉm. Tường Vy tò mò ghé mắt vào ổ khóa, bên trong là những chiếc bàn thờ, những hình người quá cổ, không đèn, không hương khói, có lẽ họ qua đời đã quá lâu! Kế tiếp là phòng của cặp vợ chồng, hàng ngày họ rời khỏi nhà quá sớm và trở về cũng quá tối. Họ buôn bán hay làm việc gì xa xôi, Vy chưa kịp tìm hiểu. Tường Vy đến đây ba hôm rồi mà vẫn chưa có dịp gặp gỡ họ, chỉ nghe bước chân đi và về trên cầu thang mà đoán biết thế thôi! Sát phòng vợ chồng Tường Vy là phòng hai cô giáo người Huế vừa ra trường, dạy ở một trường tiểu học quận lỵ. Họ đến trước Vy cũng vài ngày thôi. Mỗi phòng ngăn cách bằng ván mỏng, nên nếu nói chuyện lớn tiếng là chuyện nhà mình có thể lọt vào tai nhà bên cạnh.

Khách nhà Vy càng ngày càng nhiều, toàn là bạn nhà binh của Quang. Hai cô giáo đẹp, duyên dáng, chàng nào cũng mượn cứ điếm nhà Vy, đến để dạo dẫm làm quen hai nàng. Căn lầu hoang vắng ngày nào cũng bắt đầu rộn tiếng cười, tiếng nói huyền thuyên. Chiếc cầu thang khốn khổ tội nghiệp càng khốn đốn bởi những bước chân không mấy êm ái dịu dàng của những đôi giày lính! Tường Vy đến quận lỵ này với chồng vào những ngày mưa phùn gió bắc, đất trời ảm đạm, lòng người càng nặng trĩu thê lương. Đêm xuống nhanh, ánh đèn ngủ mờ mờ, bên ngoài gió rít càng lúc càng mạnh. Qua khe cửa tiếng mưa từng lúc nặng hạt, đôi vợ chồng trẻ ôn lại những kỷ niệm thời học trò trung học, những ngày du ngoạn Hòn chồng, xuống cầu Xóm

bóng, leo lên đồi Tháp Bà xin xăm, ngồi bên chân tháp nhìn xuống cầu Xóm Bóng, những thuyền neo, bến đậu... Bên cạnh đó là một tháp nhỏ và những chiếc thuyền con bằng đá. Tháp Bà thờ bà Thiên Y thánh mẫu. Tháp nhỏ và những chiếc thuyền con là di tích vị hoàng tử cùng binh lính tùy tùng đi tìm vợ (bà Thiên Y thánh mẫu). Đến đây thuyền bị đắm....

Tháp Bà

Chuyện truyền tụng rằng, ngày xưa có đôi vợ chồng già không con sống với rẫy dưa, lúc vợ chồng đi vắng, khi trở về nhà, thường thấy nhà cửa gọn ghẽ, ngăn nắp, hình như có bàn tay nào đó sửa sang, dọn dẹp. Đến mùa dưa chín, lại thấy mất những quả dưa đẹp và lớn. Vợ chồng già rình mãi mới bắt gặp một cô gái đẹp như tiên giáng. Chính Nàng là người giúp dọn dẹp nhà cửa, rẫy vườn cho ông bà. Từ đó người con gái này ở với ông bà như con gái ruột. Song chỉ một thời gian ngắn, nàng ngỏ ý muốn đi chu du. Nàng

nhập vào cây trầm hương và theo dòng sông trôi đi. Đến một nước có phong cảnh hữu tình, cây trầm dừng lại. Dân chúng thấy cây trầm quý, hè nhau khiêng lên bờ. Nhưng bao nhiêu người cũng không khiêng được. Tin lạ thấu đến triều đình, vua sai hoàng tử ra bờ sông xem có sự. Hoàng tử dùng sức mình đem được thân cây trầm về triều đình. Nàng xuất hiện khỏi thân trầm và kết duyên cùng hoàng tử. Vợ chồng có được hai con. Vài năm sau nàng cũng lại nhớ cố hương, nên nhập vào thân trầm theo dòng về lại cố quốc. Nhưng khi về đến nơi, cha mẹ nuôi đã từ trần vì bạo bệnh. Nàng ở lại nơi này để giúp đỡ, chữa bệnh cho dân nghèo. Hoàng tử thấy vợ đi quá lâu nên cùng binh lính đi tìm, nhưng chẳng may chưa gặp được vợ thì đoàn thuyền đã bị đắm chìm vì bão tố...

Tường Vy đang nghe chồng kể lại sự tích Tháp Bà, giọng trầm trầm còn vang bên tai, nhưng cặp mắt Tường Vy dường như nặng trĩu, nửa mơ màng... Bỗng xuất hiện một người đen đúa, vóc dáng và tuổi tác trạc độ Quang. Tường Vy còn ngạc nhiên chưa định tỉnh, anh ta nắm tay Vy kéo đi. Nàng vận toàn lực cưỡng lại và kêu cầu cứu... Sau đó nàng nghe tiếng Quang hỏi :

- Sao ngủ lẹ vậy, mới nói chuyện thao thao mà em đã mơ rồi!

- Không! em chưa ngủ mà!

Nàng thuật lại giấc chiêm bao đột ngột và rất lầy lăm lo...

Quang trấn an ngay:

- Lúc này em không được khỏe nên chiêm bao chiêm bị bậy bạ đó mà, có anh đây không ai dám làm gì đâu; anh xuất tướng tinh con cọp đấy!... Nhưng ngày hôm sau Quang đem về bức chân dung phật Thích Ca ngồi tham thiền dưới gốc bồ đề, treo lên tường để hàng ngày Tường Vy chiêm ngưỡng. Hy vọng rằng nàng không còn sợ hãi vu vơ nữa...

Qua tuần lễ nghỉ phép, Quang trở lại đơn vị. Đêm xuống thật cô liêu. Bây giờ Tường Vy cảm thấy nhớ mẹ vô vàn, nhớ quay quắt. Tìm quanh chỉ thấy màu tường vôi và những

tâm ván nứt nẻ, mái ngói rêu phong. Vy rùng mình và tưởng mình đang bị nhốt trong căn lầu hoang của quỷ râu xanh trong chuyện cổ tích. Bốn bề im vắng lạnh lùng. Nàng nghe rõ tiếng thở dài cô đơn của chính mình trong từng nhịp đập con tim bé nhỏ... Có tiếng động nhỏ đâu đây! Vy ngồi nhòm dậy, dương hai tai nghe ngóng xem tiếng động từ đâu. Nếu có mẹ ở đây, ta đâu khôn khô thể này!, Vy lâm bẫm. Bản nhạc chồng nàng mới sáng tác, lời ca của chàng còn đầy ắp trong đầu: *Mẹ bé con yêu, mẹ thức thâu canh, ước mong con ngày khôn lớn... Mẹ hướng con đi, vào biển bao la, sóng vỗ như đời xót xa... Từ lúc con đi, từ đó phân ly, chiến tranh căm thù nước mắt, mẹ vẫn ước mơ, lòng nhớ khôn nguôi, mong sớm con về bên mẹ...* Vy òa khóc nức nở, nỗi buồn vỡ bờ, hình dáng mẹ lung linh chập chờn sau màn lệ. Vy ôm chầm lấy mẹ, siết chặt, gục đầu trong lòng mẹ tìm hơi thở thân thương quen thuộc... siết mạnh, siết mạnh... Tay nàng chạm tay nàng. Nàng vừa qua một giấc mơ ảo giác hư vô!!! Không phát hiện được tiếng động từ đâu nhiều lần trong đêm, làm nàng không thể nào ngủ được. Trời cũng bắt đầu sáng...

Tường Vy mở toang cánh cửa, gió lạnh buổi tinh sương, mang hơi nước lùa vào làm nàng nhảy mũi liên hồi...Bảy giờ sáng, Quang đã về đến nhà. Có lẽ anh cũng lo lắng cho Tường Vy lần đầu tiên ngủ một mình nơi xa lạ. Bước vào nhà, nhìn gương mặt mệt mỏi của vợ, chàng ái ngại âu yếm :

- Đêm qua em ngủ ngon không?

- Em ở với anh vài hôm rồi về. Ở đây không thân thích, em sợ lắm!

Quang im lặng dăm chiêu. Giờ đây nợ nước tình nhà hai vai gánh nặng. Chăm giữ Vy nơi này thật là ích kỷ. Chàng hiểu vậy, nhưng chàng cũng không thể xa nàng. Ngay hôm ấy, anh đến thăm những người láng giềng và gởi gắm vợ những lúc vắng anh. Cũng từ đó, đêm đêm, khi Quang lên đơn vị là có hai cô giáo sang ngủ chung phòng với Vy. Ba người trạc tuổi nhau, dễ dàng thông cảm và tâm đầu ý hợp.

Hai cô giáo kể cho Vy nghe những hiện tượng lạ thường xảy ra trong phòng hai cô. Đêm nào các cửa sổ đều được đóng kín, màn treo buông xuống... Các cô chui vào mùng! Nhưng vẫn thấy tấm màn lay động, rung rinh dường như có ai dựa vào. Hai cô giáo sợ lắm, định sẽ kiếm nơi khác ở, nhưng đột nhiên có vợ chồng Vy tới nên họ yên tâm hơn và bỏ ý định. Bỗng một hôm, cô giáo Thanh bảo Vy :

- Tối nay tụi mình cầu cơ nhé!

Thảo, cô giáo người nhỏ nhắn, nhanh nhẹn hơn Thanh, cả hai đều là người Huế, tiếp lời Thanh :

- Ô! đêm nay là ngày rằm tháng bảy, ngày xá tội vong nhân, linh lắm đó!

Ba người đều đồng ý. Đợi Quang rời khỏi nhà như thường lệ. Chiều hôm đó ba người ra chợ gần nhà mua nhang đèn và gói bánh ngọt. Một điều nghịch lý với Vy là nhát gan nhưng thích nghe, thích biết, thích thấy chuyện ma. Ngày còn học trung học, ngôi trường của Vy được xây cất trên nghĩa trang, sau khi các mồ mả được dời đi... Các thầy của Vy ở nội trú ngay trong trường. Các thầy thường nghe tiếng chùm chìa khóa rơi trong đêm, thỉnh thoảng có tiếng khóc và tiếng xích lê dọc hành lang... Học trò được xếp vào bậc ba sau qui và ma nên có người cũng quái đản và can trường lắm. Thuở ấy Vy là học sinh nhỏ nhất lớp, thấp túng theo bạn bè, vào những đêm trăng sáng rủ nhau vào trường cầu cơ. Vy chỉ đứng bên cạnh xem chứ chưa bao giờ dám đặt tay lên bàn cơ! Con cơ là một miếng ván quan tài người chết, lấy từ lòng đất. Khi người ta lấy cốt người chết, những tấm ván hòm được tạo thành con cơ. Trò chơi này rất lý thú, vào tuổi học trò, không một ai là không ưa tham gia trong sợ hãi nổi da gà và thích thích ấy... Anh trai của Vy còn ghê và tợn hơn, họ rủ vài ba người bạn vào tận nghĩa địa để cầu cơ, anh ấy chép được nhiều thơ từ những hồn ma trong nghĩa địa...

Quá nửa đêm, giờ chúng tôi hội họp chờ đã đến. Thanh bày ra trên bàn một đĩa bánh ngọt, ly nước lạnh, cặp đèn

cây được thắp lên, lon sữa bò đầy gạo để cắm nhang... Và một mảnh giấy lớn được trải rộng. Trên mảnh giấy đó có vẽ hình con cơ. Thảo đặt cơ vào vị trí. Trên giấy có những chữ lớn như: qui, ma, thánh, thần, tiên, phật... có, không, thăng, giáng, hai bốn mẫu tự từ A đến Z và mười con số từ 1 đến 0, bốn hướng Đông Tây Nam Bắc và những dấu sắc huyền nặng hỏi ngã; thêm vào có hai chữ Nam hay Nữ!

Nhang đã được thắp và cắm vào chiếc lon phía trên cơ. Giờ phút thiêng liêng bắt đầu. Ba người đều đặt ngón tay trở vào ba cái chấm trên thân cơ. Thanh bắt đầu đọc bài kinh cầu cơ, tiếng kinh nghe trầm buồn não ruột, cộng thêm cái im lìm trong đêm khuya vắng lạnh, vẻ hoang phế của ngôi nhà cổ... Hai ngọn nến lập lòe chao động, lúc như sáng rực, lúc như muốn tắt ngấm...

*Thánh thần tiên tổ trên trời
Đông Tây Nam Bắc về nơi cõi trần
Vân du khắp chốn xa gần,
nhập vào cơ báo việc trần dương gian
Hồn nay ở chốn thiên đàng
qua đây hồn hãy vui lòng ghé chơi
Hồn bay bay bóng trên trời
là hồn tử sĩ cả đời vì dân
hay hồn là gái phong trần
chết oan chết ức số phận truân chuyên
Hồn này là của giai nhân
Hay hồn là chính trai tân oan tình
Đây hồn ma quỷ linh tinh
hay hồn trẻ nhỏ chết linh dật dờ
Nén hương khói lượng lững lờ
Nước trong hương khói thiên cơ đang chờ...*

Hai mắt Vy dán chặt vào ván cơ, nơi có ngón tay trở của nàng đang run run chờ đợi một hiện tượng ma quái nào đó mà trong tiềm thức và trong ký ức thời học trò còn vương lại... Lần đầu tiên nàng chạm tay vào một vật từ lòng đất, mang hình hài người chết, máu thịt người chết và bao năm

trong thế giới siêu hình! Nửa hồ nghi, nửa tin tưởng, nửa run sợ và mang nhiều tò mò thích thú... Qua nửa giờ không thấy động tịnh gì, Thanh đọc kinh cầu cũng gần thấm mệt. Vy muốn lên tiếng bảo ngừng, nhưng ngại buồn lòng bạn. Chân chù trong giây lát, nơi đầu ngón tay Vy bỗng cảm thấy một cảm nhận tê tê là lạ. Mắt Vy trùng trùng mở hết cỡ để nhìn hiện tượng ma quái gì sắp xảy ra! Ô! kìa, cơ bắt đầu di động. Thật chậm, thật chậm. Ba bàn tay có ngón trở trên cơ cũng di chuyển theo đến chữ giáng thì dừng lại. Thanh đã ngừng đọc, Vy lấy giấy và bút chờ đợi ghi lại những gì cơ giáng... Thanh hỏi cơ:

- Là ma, quý, tiên hay phật, thánh hay thần? Cơ di chuyển đến chữ ma.

Vy không nhìn cơ nữa. Mắt Vy nhìn về phía Thanh và Thảo, dò xem hai nàng có thấy cơ hay sự thật là cơ di chuyển! Mắt hai nàng trông căng thẳng và thành tâm rõ rệt. Riêng Vy, nàng cảm nhận một cách mơ hồ và phân vân trong lúc cơ cứ kéo tay nàng càng lúc càng nhanh... Tiếng nói của Thanh lại vang trong tĩnh mịch, trầm nhỏ nhưng cũng đủ xoáy vào tai Vy như tiếng ai đó vọng về từ cõi chết, nghiêm trang và đồng dục.

- Mời ma uống nước!

Cơ di động và dần đến ly nước và ngừng lại ở đó. Vy bắt gặp một cảm giác lạnh lạnh chạy dọc theo đường xương sống, những sợi lông tơ mịn màng từ đôi tay Vy, giờ đây trở thành những rễ tre cứng, da sần sùi trông ghê rợn. Nàng muốn rút tay ra khỏi tấm ván cơ, nhưng không hiểu một ma lực nào đó cứ hút cứng tay nàng. Thanh hỏi tiếp :

- Vậy xin phép hỏi ma đến từ đâu? cơ hội nào ma đến nơi này?

Cơ di chuyển đến mẫu tự T A I - C Ă N - L À U - C
Ồ - N À Y.

- Ma cho biết tên gì để chúng ta dễ trò chuyện

- Tôi chết đã lâu, không nghe ai gọi tên mình và cũng không còn nhớ mình là ai!

- Nam hay nữ?

- Nam!

- Chúng tôi gọi anh là anh vô danh nhé! Lúc anh chết, anh được bao nhiêu tuổi?

- Hai mốt tuổi!

- Tại sao chết? Ở đâu?

- Chết ngoài chiến trận

Nước mắt Vy như sẵn sàng tuôn rơi, nàng cắn chặt môi, cảm giác tê buốt từ tâm hồn đến thể xác. Một chiến binh trẻ nào đó đã trả lại đất mẹ máu xương thịt da mình, tên tuổi họ cũng dần phai theo ngày tháng. Thân xác họ cũng biến thành những hạt bụi tản mát vào hư vô, hình ảnh họ rồi cũng nhạt nhòa. Một dấu tích kỷ niệm tình yêu với người con gái nào đó trong thời hoa niên cũng được niêm phong dấu kín vào tâm khảm. Thanh xúc động không kém, nàng run run hỏi :

-Anh có thấy cô đơn không?

- Buồn tình nỗi khổ nào ai thấu,

- Cô đơn lạnh lẽo lúc trăng lên!

- Anh vô danh cũng vắng vẻ dữ ға!

- Từ lúc có ba cô trên lầu này, tôi không còn cô đơn nữa!

- Anh vô danh có biết chồng tôi hiện giờ ở đâu không?

Tường Vy hỏi.

- Tại cầu Nước Mặn, Tam Quan.

Thanh và Thảo cùng nhìn Vy ngẫm hỏi có đúng hay không! Vy nhẹ gật đầu. Thảo lên tiếng :

- Còn chồng tôi hiện giờ ở đâu?

- Chưa có chồng, người yêu chết rồi! Chết tại Đà Nẵng.

Thảo lặng người, ngày Quý chia tay nàng như mới hôm qua, mới tuần rồi kia mà! Nàng và Quý còn ngồi bên hồ sen, còn lượm những viên sỏi nhỏ liệng xuống hồ để cùng xem mặt nước xoáy động, còn tranh nhau cái tán nước của anh lan rộng hơn cái tán nước của nàng. Có một đóa hoa trắng lạ nở xen lẫn trong hồ sen, Quý hỏi :

- Em biết hoa đó tên gì không?

- Hoa đó không phải hoa sen
- Em nói đúng, nhưng anh muốn hỏi tên loài hoa trắng kia, em có biết không?
- Anh nói hoa đó tên gì? Nếu tên hoa anh đặt em cũng đâu có biết!
- Cô bé đa nghi quá! em không tin anh sao?
- Thà nghi lầm chứ không tin lầm! Thôi anh nói tên hoa đó đi, em không biết, chịu thua
- Hoa forget me not
- Đấy! xạo chưa!

Quý nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt Thảo: Anh không xạo, hôm nay anh từ giả em, ba hôm nữa anh sẽ xếp bút nghiên theo việc đao cung... Anh đã nhận lệnh nhập ngũ. Thảo bàng hoàng lo lắng. Phải! Quý không xạo đâu. Theo lệnh tổng động viên, lớp lớp những sinh viên lần lượt cởi bỏ chiếc áo học trò, khoác chiến y để bảo vệ quê cha đất tổ. Chiến tranh đã đến giai đoạn khốc liệt. Anh không còn bình thản ngồi trên ghế nhà trường trong lúc bạn bè xả thân cho đại cuộc. Sau lần gặp gỡ bên hồ sen ấy, nào ngờ đó là lần cuối. Những nhớ thương ray rức chỉ được gói gắm qua bút mực, thư từ. Tình yêu giữa Nàng và Quý là những chuỗi ngày đợi chờ và sự chờ đợi này là vĩnh viễn thiên thu...

Tiếng Thanh cắt đứt dòng tư tưởng, Thảo chợt tỉnh trở về thực tại :

- Mời dùng bánh và uống nước!

Trong bầu không khí nặng nề và tang tóc, tiếng gà vọng gáy từ xa, mùi nhang tàn trong quên lãng, ngọn đèn cây hắt hiu... Không biết nỗi buồn này có làm cho hồn ma xúc động hay cũng là những vô tình của một cuộc đời giống tổ chung phận con người... Hồn ma bóng quế cũng ghen ngào cho một kiếp phù sinh vô định. Chúng tôi mời hồn ma về nơi an nghỉ và tấn kịch đời vẫn diễn mãi với sống và chết, với quốc gia và chủ nghĩa...

Ôi, một kiếp con người!!!

Mỹ Hiệp - Ninh Hòa

Một Điệp Khúc

cho bản trường ca!

Trần Ngọc Nguyên Vũ

Ngày xưa vào những năm đầu của thập niên 70, thỉnh thoảng tôi vẫn thường “quá giang” chuyên bay C47 biệt phái cho Tư Lệnh Quân Đoàn 2 Quân Khu 2 từ Sài Gòn lên PleiKu, hoặc từ PleiKu về Sài Gòn trong những lần nghỉ phép. Chẳng là tôi quen với trưởng phi cơ Thiếu Tá Ngô Nhơn (bào đệ của Trung Tướng Ngô Du) và qua Ngô Nhơn tôi được biết Thiếu Úy Phan Đình Hùng, Co-Pilot của anh từ đó. Mỗi lần lên Pleiku ở qua đêm, Nhơn thường hay rủ tôi ra “Quán Biên Thùy” (Phượng Hoàng) để lai rai ba sợi và thư giãn gân cốt. Những khi có dịp ngồi đối ẩm với Hùng tôi thấy tửu lượng của Hùng rất cao và qua cung cách uống rượu, anh đã để lộ ra một phong độ hào sảng của tráng sĩ. Hùng ít nói, chỉ thỉnh thoảng mỉm cười, chính cái cười mỉm “chết người” ấy đã làm mấy cô “cave” Phượng Hoàng một thời điêu đứng vì ông Thiếu Úy Không Quân điển trai hao hao giống Alain Delon này. Tôi gặp Đại Úy Phan Đình Hùng lần chót trên chuyến bay PleiKu - Tân Sơn Nhứt, lúc đó Hùng đã là trưởng phi cơ. Sau ngày 29/4/75 tôi không còn gặp lại Hùng nữa...

...Bằng đi một thời gian dài...Rất dài, đâu khoảng hơn 25 năm, một quãng thời gian đủ làm phai nhạt đi ít nhiều những màu sắc của kỷ niệm một đời người thì tôi lại gặp Hùng, không phải bằng xương bằng thịt mà qua những bài

viết trên trang Web Cánh Thép, và sau này trên Hội Quán Phi Dũng. Thừa ấy tôi thường hay nhờ khôngquan2 post bài lên các trang webs và thỉnh thoảng nhận được những lời replies rất “dĩ dôm” của một người với cái “Nick” là Hungphan. Qua một vài lần tôi nhận ra anh. Thiếu Úy Phan Đình Hùng, Co-Pilot của ông trưởng phi cơ “hào hoa phong nhã” Thiếu Tá Ngô Nhơn ngày nào. Hùng viết văn rất có duyên. Văn của Hùng đượm chút dĩ dôm, một chút buồn man mác cho thể cuộc, nhưng cũng rất hào hùng, và lãng mạn, một đặc tính của những người Lính VNCH. Tôi còn nhớ có lần Hùng chia xê với tôi qua bài viết “Đường bay muôn thủa” là lúc anh bay chiếc C130 từ Côn Sơn trở về Tân Sơn Nhứt vào buổi tối ngày 28/4/75, trong lúc màn đêm vừa buông xuống, từ trên cao độ 20,000 bộ anh nhìn về hướng Biên Hòa, tìm anh quận thất khi thấy ánh lửa từ phi trường bập bùng bốc lên như một bầy ngạ quỷ đang nhảy múa trong chôn địa ngục của trần gian...Thì ra những người KQ chúng tôi dù quen hay lạ cũng vẫn cùng chung một cách nhìn...Tầm nhìn từ trên cao độ...và cùng chung một cảm xúc cho quê hương, xứ sở. Một lần khác anh viết một bài văn tả cảnh các phi công nghênh cản của PD phản lực F5E hào hùng trong bộ đồ bay cùng bộ “Gsuit” trông chẳng khác nào như những hiệp sĩ thời Trung Cổ, sẵn sàng cất cánh bay lên để truy lùng và săn đuổi những phi cơ Mig21 để bảo vệ các quần đảo Trường Sa và Hoàng Sa, mặc dù biết rằng các anh sẽ phải nhảy dù ở giữa biển Đông vì không đủ nhiên liệu để bay trở về Đà Nẵng sau khi đã quần thảo với phi cơ địch...Và nhiệm vụ của Hùng là bay cover ngoài biển để sẵn sàng vớt các “Hiệp Sĩ Không Gian” giữa lòng biển cả mênh mông...Trong bài viết, Hùng đã khéo léo nhắc đến hai câu thơ bất hủ trong Sử Ký của Tư Mã Thiên, phần Liệt Truyện viết về Kinh Kha:

“Phong tiêu tiêu hệ Dịch Thủy hàn”

“Tráng sĩ nhất khứ hệ bất phục hoàn.”

Hai câu thơ trong truyện “Thích Khách” của Tư Mã

Thiên đã trở thành biểu tượng hào khí của tráng sĩ, và tình tri âm tri kỷ trong thơ văn...Đề sau này, trải qua hàng ngàn năm, khi nhắc đến hai chữ “Kinh Kha” là người ta muốn nói đến cái phong độ hào hùng của những người trai vì đại cuộc quên thân mình, lạnh lùng quay lưng vượt qua dòng sông định mệnh, để lại những mong nhớ tiếc thương.

Trong cuộc sống, Hùng rất coi trọng tình nghĩa bạn bè, bằng hữu. Có lần anh tỏ ý trong một bức thư ngỏ trên trang Web “Canhthep” là muốn tổ chức một đêm thơ nhạc để họp mặt các bạn văn thơ từ khắp bốn phương trời tụ về. Anh sẽ đứng ở cửa ra vào tiếp đón, để bắt tay và nghe mọi người tự giới thiệu: Tôi là Hungphan. Tôi là ÝNga từ Gia Nã Đại qua. Tôi là khongquan2 từ Chicago tới. Tôi là Kingbee Phạm Công Khanh từ Úc về. Chúng tôi là Garu, Đoàn Phương Hải, NgôMinhHằng, Trần Mạnh Khôi từ miền Bắc Cali xuống. Tôi là Vongatuong từ Đức sang. Đây là ĐàoVũAnhHùng, Du Tử Lê. Còn đây là Hùng Chùa, Phượng Ly từ Texas lên. Đây là NguyễnMạnhTrinh, PhạmTínAnNinh, wingmanF5, Voy, KhaLăngĐa. Chúng tôi là Hieunguyen11, Hoangyen, Chiêutím, Nguyễnphuong, Philan, Longhai, dnchau, Firebird, Phitrang. Còn chúng tôi là Thuyduong, Hoanghac, ttmd, maytim, kqCantho, TrầnHòa, SVSQKQ. Hung536, Nhân hạtni, Philong51. Tôi là TháiDương PhạmHữuLộc. Tôi là BắcĐầu ĐinhĐứcBản. Đây là Kiwitetua, CùHanh, Cowboy72A, ctnguyen73A, Phucacat72, Hung45qs, thiênly, TAM73F. Mackhach. Còn đây là các niên trưởng Phượnghoàng Rosa, PhiHổ Tím, ThầnTiễn01, Phihổ01, Vinhtruong, PhượngHoàng Kimcuong, ĐàmThượngVũ, và đây là VinhHiếu về từ vùng trời lửa đạn. Đây là GaycanhND, Saomai. Chúng tôi là BDQ TrầnTiễnSan, ĐỗMạnhTrường TrầnCa-Chánh, NguyễnVănSong....Và còn biết bao nhiêu người nữa từ những khung trời xa cách, về đây để nhận diện nhau trong buổi hội ngộ tương phùng...Ngày đó tôi còn đang lang thang ngoài quan ngoại chưa biết đến khi nào mới về lại trung thổ, sợ không kịp về nên gởi cho anh mấy câu

thơ: “Ngày họp mặt kịp về không nhỉ - Hề chi buổi tao ngộ
muộn màng - Hề chi kiếp chim trời bạt gió - Ngàn năm tình
tri kỷ mệnh mang.” Anh gợi lại cho tôi và ngộ ý rất mong
gặp tôi để cùng nhau cạn một hồ trường. Đề say: “Say như
trắng sữ say hào khí - Tươi rượu không gian gột chiến bào -
Trượng phu cất tiếng cười vang dội - Bầu trời rung chuyển
cả trăng sao.” Nhưng rồi buổi họp mặt đã không bao giờ
đến...Ấu cũng là cái duyên tri ngộ của anh với tôi chưa tỵ.

Mấy năm sau này, tôi vì bận việc phải đi xa nên cũng ít
vào các trang Webs. Một hôm nhận được email của khongq-
uan2 hỏi tôi là trong những bài viết gần đây, tôi hay nhắc
đến Phan Đình Hùng, không hiểu là tôi có biết Hùng đã từ
gĩa gia đình, anh em, bè bạn để đi về vùng trời miền viễn
lâu rồi hay không. Đọc được tin này tôi lặng người, và thấy
lòng hụt hẫng...Thì ra trong suốt mấy năm nay tôi đã không
hay biết là mình vừa mất đi một tri kỷ...Hoài bão có một
đêm gặp mặt của anh ngày nào, chẳng khác gì như một đốm
lửa bùng lên theo cơn gió trước khi nó tàn rụi. Vậy mà tôi
đã vô tình không cảm được mối chân tình của tri âm... Ngày
anh đi, cuốn theo ngọn âm phong thổi tê buốt lòng người,
cho quán biên thù ngày đêm đứng ngẩn ngơ ngóng đợi...

Ngày Hùng đi, có đủ cả thân nhân và bạn bè đưa tiễn. Chỉ
thiếu mình tôi. Anh Hùng ơi! Tôi biết là lúc anh đi, thế nào
anh cũng mang theo bình rượu ghé thăm tôi nhưng không
gặp. Thôi thì...hôm nay giữa cơn mưa chiều tháng Sáu. Xin
cúi đầu thấp một nén nhang lòng để hẹn anh vào một dịp
khác nhé, ngày đó cũng không lâu lắm đâu anh Hùng. Ngày
đó chúng mình sẽ cùng nhau cạn một hồ trường để say...Say
cho vũ trụ quay cuồng, cho ngã nghiêng tinh tú, rồi chúng
mình sẽ nằm góit đầu lên sao Ngưu sao Đẩu, kể chuyện
ngâm thơ cho thỏa lòng tri kỷ nghe anh Hùng.

Trần Ngọc Nguyên Vũ

(Những Điệp Khúc cho bản trường ca bất tận.)

TEALAN MINH TUYẾT

Trong mùa Lễ Độc Lập Hoa Kỳ năm nay, gia đình tôi không có dự định đi đâu hết vì tháng 6 vừa qua chúng tôi bận rộn coi những trận đá banh nữ trên màn hình, thêm vào đó, những ngày đầu của tháng 7 chúng tôi muốn ở nhà để chờ đón coi trận thư hùng phân tranh thắng bại giải vô địch thế giới. Chúng tôi không bỏ mất giây phút hồi hộp, hào hứng của giải Vô Địch Túc Cầu Nữ 2015, coi được trận bán kết quá đã giữa hai đội Mỹ và Đức. Lại coi thêm được trận chung kết giữa hai đội Mỹ và Nhật cũng quá sôi nổi và hào hứng.

Tôi vốn thích đá banh ngay từ nhỏ, từ thuở lên 10 tôi đã bắt đầu chơi đá banh với đám con trai trong xóm ở một vùng tỉnh lỵ. Vì chỉ có tôi là con gái cho nên đám con trai để tôi giữ gôn, giữ gôn được cái là ít chạy nhưng phải biết cách bắt banh cho trúng, biết chặn banh ra khỏi đường ranh ngoài của sân gôn. Thường thì tôi bắt banh hay bị hụt, đội nào có tôi hay bị thua, tụi con trai nói con gái chơi đá banh không được nhưng nếu không để tôi vào đội thì tụi nó thiếu chân chơi. Sau đó, tụi con trai

để tôi làm a-de phải biết móc, biết ngoéo, biết chặn banh lại không để banh lăn vào gôn. Khi lên Sài Gòn ở, từ nhà tôi thường đi bộ đến sân Cộng Hòa coi đá banh. Tôi biết bác Huyền Vũ tường thuật rất hay không ai có thể kể hấp dẫn bằng bác được nhưng tôi thì thích nhìn thấy trái banh lăn trên sân cỏ hơn là nghe trên radio mà tôi không hiểu kịp hết.

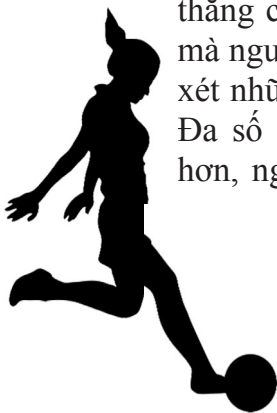
Hồi mới qua Mỹ mới biết môn bóng đá không là thể thao vua của người Mỹ, họ thờ ơ với môn này vì ghi quá ít điểm và kém phần hào hứng, họ chơi banh hình bầu dục nên không thấy xuất hiện những trận đá banh trên màn hình làm tôi thèm thuồng. Nhưng mấy năm gần đây người Mỹ đã có nhiều hứng thú hơn với bộ môn đá trái banh tròn lăn trên sân cỏ.

Sau đó cách đây có khoảng hơn mười năm thì phải, tôi có dịp xem bóng đá nữ. Ôi! Sao mà thích quá, coi trận nào tôi cũng thấy thật đã nếu phần thắng về “phe ta”, Tôi luôn ủng hộ đội bên quê hương thứ hai của tôi, tôi vui mừng hả dạ khi phe ta thắng, tôi tức không ngu được khi thấy phe ta thua.

Tôi không nhớ rõ năm nào, tôi có được coi đội tuyển của bóng đá Mỹ phải đối mặt với đối thủ bí ẩn và nguy hiểm Bắc Triều Tiên. Trận đấu được sự quan tâm của giới hâm mộ môn đá banh vì biết từ lâu lắm rồi đã có sự căng

thẳng chính trị giữa hai nước. Có lẽ vì lẽ đó mà người xem không tránh được sự tò mò dò xét những biểu hiện của cầu thủ của hai bên. Đa số người xem họ ủng hộ đội Mỹ nhiều hơn, người huấn luyện viên của đội nữ Bắc Triều Tiên tuyên bố *“Chúng tôi đều nghĩ, trước người Mỹ, chúng tôi chỉ có thắng, không có thua.”*. Vậy mà, cú banh của Wambach với tỉ số 1-0 giữ cho đến phút cuối.

Chúng ta thấy rõ đoàn Bắc Triều

Tiên gói hành trang chính trị từ trong nước mang ra ngoài và muốn bộc lộ cho người xem chứng tỏ họ coi đội nữ của Mỹ là vẫn là kẻ thù dù bất cứ ở đâu, dù trên sân cỏ.

Khi quốc ca Mỹ vang lên, vẻ mặt của cầu thủ Bắc Triều Tiên không nghiêm trang mà tỏ vẻ cười cợt, họ không đứng nghiêm mà với tư thế thả lỏng, họ không ngó thẳng, bao nhiêu đó cũng đủ biết họ không là người đến từ một nước văn minh, Cộng Sản là như vậy đó.

Đến phiên quốc ca Triều Tiên, các cặp giò nữ của Mỹ lập tức đứng rất nghiêm, hai tay khoanh ra sau lưng và mắt hướng về phía trước chung tỏ có sự tôn trọng đối thủ và tinh thần thể thao chuyên nghiệp hơn. Khi những bàn tay của Mỹ chủ động đưa tay ra bắt với ánh nhìn thẳng thì được đáp lại cái chạm tay hờ hững, hình như đội Bắc Triều Tiên cố tình tránh ánh mắt của đối phương. Chúng ta thấy những ánh mắt dịu dàng, những bàn tay đẹp của cầu thủ Mỹ vẫn tiếp tục đưa ra giúp cầu thủ Triều Tiên đứng lên sau cú té lộn nhào trong lúc tranh banh thì bị từ chối sự giúp đỡ đó.

Những nàng Mỹ Nữ xinh đẹp dễ thương trên sân banh chiếm cảm tình tôi không ít. Tôi chú ý nhiều vào hậu vệ Rampone, tiền đạo Wambach, thủ môn Solo... còn bên đối phương tôi không để ý nhiều mặc dù biết họ chơi cũng hay như của Đức, Anh, Nhật, tim tôi đập nhanh khi thấy banh đang ở trước chân đội của phe ta mà phải “sang số” mới đá được, nhất là khi đấu với đội China tôi khó chịu khi nghe tiếng la chí chóc của họ trên sân cỏ, tôi đã nói, đội của Mỹ thua ai còn có thể được chớ đừng để thua Tàu. Tôi thừa biết, mỗi đội của nước nào được giải gì đều rất xứng đáng với giải đó. Tôi muốn thấy đội China bị nghỉ sớm, bị về sớm. Mỹ thắng Tàu tôi quá hài lòng đi chớ, có phải tôi cũng đem chính trị vào trong sân cỏ.

Trong cuộc đấu để tranh giải bán kết giữa hai đội Mỹ-Đức, vào phút 60 tôi hồi hộp gần như đứng tim khi thấy

Sasic số 13 sẽ đá cú phạt đền này vào gôn Mỹ có thủ môn Solo nhìn đối thủ để đoán đường banh đi tới mà bắt, Sasic đá hụt, trái banh lọt ra ngoài, cả vận động trường la hét quá vui mừng, quá đã, tôi nói ... chỉ cần dời cột gôn ra ngoài một chút thì cú đá của Sasic này mới lọt vào lưới được ha ha ha. Trận bán kết Mỹ thắng Đức 2-0 tôi hả dạ nhưng có chút vấn vương cảm thấy thiếu Abby Wambach chỉ ra sân cỏ trước khi kết thúc trận đấu không lâu.

Rồi đến trận chung kết giữa Mỹ và Nhật cực kỳ lôi cuốn người coi. Đội của các cô gái Mỹ thì quyết đòi lại món nợ thua ở World Cup 2011 tại Đức. Còn các cô gái Nhật thì quyết đòi món nợ thua trận chung kết Olympic London 2012. Tiền vệ Aya Miyama của Nhật nói: “Người Mỹ lấy đi của chúng tôi tấm Huy Chương Vàng Olympic, nhưng không thể lấy đi ngôi vị số 1 thế giới của chúng tôi tại World Cup 2011 và World Cup 2015 này”. Thật vô cùng thú vị những cầu thủ của Mỹ như Heath, Lloyd, Boxx vẫn là trụ cột của đội Mỹ nghĩa là cả hai đội còn sở hữu rất nhiều cầu thủ từng là trụ cột của đối phương sẽ gặp lại nhau trong trận tranh hùng này.

Tuyển đội Mỹ nữ với lối chơi lần này chủ động hoàn toàn áp đảo tấn công đánh phủ đầu đối thủ. Họ nhập cuộc thật nhanh làm cho đội Nhật choáng váng. Cầu thủ Mỹ khi được banh họ có cách chuyền banh hơi chậm rãi làm cho đối phương tỏ vẻ khó chịu. Khi họ mất banh thì nhanh chóng cùng quyết tâm tìm cách lấy banh lại.

Còn lối chơi của người Nhật trước đây là đánh nhanh, đánh ngay tức thì khi tiếng còi khai cuộc, họ là đội banh

duy nhất ghi tỉ số trước trong tất cả các trận đấu, có phải trong kỳ chung kết này đội Nữ Nhật đã thay đổi lối chơi.

Chỉ có 16 phút đầu tiên Mỹ đã được tỉ số 4-0 trong này có Lloyd đá thủng lưới Nhật lập công 3 bàn. Chưa từng có trận nào từ xưa đến giờ mà Nhật để cho đối phương gác kiệu như thế này! Rồi kế tiếp những pha phản công liên tục của đội Nhật tới tấp nhưng không gỡ được, muộn màng vì đã để tỉ số của Mỹ lên cao.

Đúng như đội Mỹ khát khao ngôi vô địch bóng đá kền từ năm 1999 chưa trở lại. Tiền đạo hay nhất trong lịch sử nữ Mỹ vẫn còn đang giữ ghi nhiều bàn thắng nhất là Abby Wambach phát biểu trước trận đấu: “Chúng tôi không đến Canada với mục tiêu lọt vào chung kết, chúng tôi đến để vô địch”.

Kết thúc trận chung kết, tiếng hò hét, tiếng vỗ tay, vui mừng, cả cầu trường hầu như vỡ ra. Mỹ đã đạt được giấc mơ thắng với tỉ số 5-2 trong sự mong đợi hả hê của mọi người. Tôi rất hãnh diện đội nữ Mỹ đội quê hương của tôi là vô địch, tôi cũng khâm phục tài năng chơi banh của đội nữ Nhật, Đức, Anh, nhưng cúp thì chỉ có một, sẽ trao về tay vô địch thế giới.

Cuộc vui nào rồi cũng tàn. Cuộc tranh tài nào cũng kết thúc, có cả kẻ thắng người thua đều bật khóc. Riêng tôi thì...quá đã!

Xin chúc mừng các cô gái Mỹ đã có chiến thắng thật tuyệt vời!

TEALAN MINH TUYẾT